

עכבר העיר 3.2

צילום דן חן

במה | יובל ברעמי

ירקדו הסיפורים לפנינו

כל סיפורי אתגר קרת שמבצעים תלמידי סמינר הקיבוצים מסופרים יפה, חלקם בזכות התנועה וחלקם למרות התנועה. זאת בדיוק אמורה להיות התוצאה כשמבצעים ניסוי מעניין

ביקורת

ברוך חזרה מסמינר הקיבוצים חשבתי על השיר של חזי לסקלי עם השירה והכי תפיים. הנה הוא למי שלא מכיר: "אני שונא שירה/ ויש לכך שלוש סיבות/ האחת: איני יכול להניח את ראשי על כתפיה של השירה/ השנייה: השירה אינה יכולה להניח את ראשה על כתפי/ השלישית: לשירה אין ראש או כתי" / פייס/ וישנה גם סיבה רביעית."

כבר שנים שאיני פוקד הצגות סטודני טים לשם ביקורת, ויש לכך שלוש סיבות. הראשונה: אלה כסף הכל סטודנטים, הם לא אנשי מקצוע עדיין וטרם הומצא פרמטר לשפוט באמצעות תו איכות הצגות כאלה. השנייה קל מדי להתאהב בנשמות היצירתיות הצי עיזות האלה ולשכוח את כל הפרימט דים שבעולם. השלישית: הצגות סטודנטים רצות מספר מוגבל של פעי מים, כך שכאשר הקאסט שלהן מורכב מכיתה שלמה, הסיכוי שיהפכו להפקות פרינ'ג ויצעו לקהל הרחב מוגבל מאוה וישנה גם סיבה רביעית.

בכל זאת, הלכתי לצפות ב"חובוה", הפקה בביצוע תלמידי שנה ב' במסלול תיאטרון מחול, על פי סיפורי אתגר קרת, ויש לכך שלוש סיבות. הראשונה היא שההצגה באמת נשמעה כיפית. "געועי לקסינג'ר", הצגת היחיד של אורי הוכמן על פי סיפורי קרת, היתה כיפית ממש, ובכלל, סיפורים קצרים הם אולי הסוגה המחאית המענגת ביותר, כשנהגים בהם נכון. הסיבה השנייה היא רוני ברודצקי, בוגרת הסמינר הצעירה שביימה את

אחת מן השתיים אינה מאירת את הסיפור בתנועותיה. קלטור קוטעת כל כמה משפטים בתנועות איגרוף מסוגי ננות שכאילו נלקחו מתוך סרטון אני מצאה יפני. אטלן מעלימה את פניה אותם משפתיה. זה עוכה

כל הסיפורים מסופרים כאן יפה, חלקם בזכות התנועה וחלקם למרות התנועה, ובעצם בדיוק זאת אמורה להיות התנו צאה כשמבצעים ניסוי מעניין. בסיפור האחרון, "עיניים נוצצות", משתלבים כל הגורמים לכדי הגינה שברגע מסוים נעשית אנרכית ואז שוב מתהרקות. ההצגה מסתיימת בדיוק ברגע הנכון, ואנחנו יוצאים החוצה עם טעם של עוה. כשמדובר בהצגת סטודנטים, המילים "טעם של עוה" אומרות המון, כי יהיה עוה. "חובוה" היא סיפור ראשון בספר ארוך שאותו עוד יחברו הצעיי רים הללו. כבר עכשיו הם מוכיחים לי כמה אני אוהב את התיאטרון, ולמה יש לכך, למעשה, שלוש סיבות: אני יכול להניח את ראשי על כתפי התיאטרון, ויכולתי לראש על כתפי התיאטרון יש ראש וכתפיים (ור) גליים ורקודת וקופצות, ושפתיים מסי פרות סיפורים ומנפחות בלונים, ושמות שחורות ועיניים נוצצות). וישנה גם סיבה רביעית.

yuvalba@gmail.com

"חובוה" על פי סיפורים
מאת אתגר קרת. בית הספר
לאמנויות המחול של סמינר
הקיבוצים. ביימה: רוני ברודצקי.

בתיאטרון מחול מוגבלת עלול לרטון שהקונספט מאולץ, אבל כסיפוי של דבר ניתן כאן מלוא המקום הן לסיפורים והן לכישרונם הרב של המבצעים. בסיפור הראשון, על כל פנים, זה עוכר ממש. "נהג האוטובוס שרצה להיות אלוהים" מבוצע על ידי אנסמבל של המישה. הוא מצחיק, הוא מוזיקלי, הוא דינמי והוא מרגש עד רמעות ממש.

הסיפור השני, "שלמה והמו כוסיאל" אומר, חלש יותר לא יכולתי שלא להי תגעגע להוכמן, שעשה ממנו קטע היפ הופ, והפיק מתוכו כל אטום של אפקי טיביות טראגית-קומית. שלמה, ילד שכל טטאו הוא היותו טיפ טיפופת חריג, מוקנט על ידי התלמידים האחי רים בכיתה לעיניה של המורה המחליי פה, שלא יודעת מה לעשות עם העניין וגם לא ממש אכפת לה. במהלך רינה ירושלמיסטי, שאינו לחלוטין הכרחי, מפצלת ברודצקי את המורה המחליפה לשלוש שחקניות, המעניקות לשלמה המסכן תשומת לב אידוטית תמוהה. אם הוכמן עשה מאמץ להחיות את ילדי הכיתה רוקא, ברודצקי מוותרת עליהם ומשאירה אותנו עם ריק מוה.

מיד לאחר מכן מגיע פיצוי מושלם. מוריה קלטור המרשימה מספרת את "צבעים עליים", בעוד צליל אטלן מני פחת לצדה בלונים בצבעים עליים, שהולכים ומתרבים ככל שהסיפור נעי שה אפל וענום. גיבור "צבעים עליים" מתחיל את דרכו כפותר כפייתי של "הציור השבועי לילד", וסופו שהוא הופך לאימת העולם כולו, כי אין דרך להסתיר רב מפניו. הסיפור מסופר כגוף שלישי, ללא התחפשות. הממד התנועתי מהורק, מתחכם, מושלם. אף

ההפקה. לפני כשנתיים העלתה בשיתוף עם ניבה דלומי את אחת ההצגות המי קסימות והצנועות שירע התיאטרון העברי בעשור האחרון: "כי אמיתית היא", מסכת קצרה על ילדות בקיבוץ. מעניין לגלות לאן המשיכה משם.

הסיבה השלישית היא ספרותו של קרת. אנחנו נוטים לראות בה מוצר רענן ומ צליח של תרבות ישראל שלא זקוק לעידוד או דירבון, אבל לא פחות מ20 שנה חלפו מאז ראה אור ספרו הראשון "יצירות", ויצירות גאוניות אינן נשא רות בתרבות מעצמן. צריך, מדי פעם, להפוך אותן לתיאטרון מחול, וכשכן הופכות לתיאטרון מחול, צריך ללכת ולצפות בוה ולכתוב על זה. וישנה גם סיבה רביעית.

ברודצקי ומעצבת התלבושות איה ציי גלד עשו מן השחקנים להקת מוקיוני גות'. כולם על הבמה לבושים בשחור, אבל לחייהם סמוקות בעיגולים ליצניים כחולים. תנועתם בלתי פוסקת. כל מי לה ומשפט בסיפורים נעים בתנועה. לפרקים זה מוגזם ומעצבן, מי שאמונתו

אנחנו נוטים לראות בספרותו של קרת מוצר רענן ומצליח שלא זקוק לעידוד או דירבון, אבל לא פחות מ20 שנה חלפו מאז ראה אור ספרו הראשון, ויצירות גאוניות אינן נשארות בתרבות מעצמן. צריך, מדי פעם, להפוך אותן לתיאטרון מחול, וכשכן הופכות לתיאטרון מחול, צריך ללכת ולצפות בוה ולכתוב על זה

